

Theologia Scholastica Secundum Viam Et Doctrinam D. Thomæ Aquinatis, Doctoris Angelici

In Celebri Archiepiscopali Benedictina Universitate Salisburgensi, methodo
& norma ibidem usitata publicè tradita, & in IV. Tomos digesta ; Qvorvm
Primvs Tractat De Deo Vno Et Trino, Deq[ue] Creatura Angelica ...

Mezger, Paul

Augustæ Vindelicorum, 1695

§. III. Solvuntr objections.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74152](#)

primo, quod homo contra suam voluntatem cogi posset ad peccandum, siquidem motus concupiscentiae erit a dæmoni, & per vim extrinsecus illatam excitar possunt. Sequitur secundum. Simul in eodem supposito meritum, & demeritum, sive peccatum posse consistere: demeritum sive peccatum in motu concupiscentiae, meritum in voluntate resistente; siquidem refutare ejusmodi tentationibus actus virtutis est, ab auxilio divino supernaturali proveniens.

§. III.

Solvuntur Objectiones.

¶ Objecies primo ab authoritate. Quod legi prohibetur est malum: sed concupiscentiae omnes motus prohibentur per legem & præceptum. Non concupisces: ergo isti omnes motus sunt mali. Et confirmatur è D. Augustino, in libro de sp. & litt. dicente, illum solùm satisfacere præcepto, Non concupisces, qui nullus patitur motus carnis. Secundo. Apostolus Rom. 7. dicit, illos motus esse contra legem mentis sua: sed quod est contra legem & regulam rationis, peccatum est: ergo. Tertiò. Ibidem concupiscentiam appellat malum & peccatum. Quartò. Joan. ep. 1. c. 2. dicit, concupiscentiam non esse à DEO: sed solùm peccatum non est à DEO: ergo concupiscentia est peccatum.

9. Respond. ad 1. Per præceptum, Non concupisces, prohiberi concupiscentiam voluntariam & deliberata, ut sensus præcepti sit, non consentes male concupiscentia. Ideo Eccles. 18. dicitur: Post concupiscentias tuas non es. Et Rom. 6. Non regnet peccatum in vestro mortali corpore, ut obediatis concupiscentiis ejus. Unde etiam Pius V. & Gregorius XIII. damnarunt istum articulum. Prava desideria, quibus homo non consentit, & qua homo invitus patitur, sunt prohibita præcepto, Non concupisces.

Ad confirmationem è D. Aug. Respond. Memento esse S. Patris, quod ille qui nullus patitur motus carnis, solus satisfacit huic præcepto quoad perfectionem & finem legis, non autem quoad obligationem legis, qui non est nisi de mediis pro consequenda carnis ad spiritum subjectione & obedientia adhibendis.

Ad 2. Respond. motus involuntarios concupiscentiae esse contra legem mentis, materialiter non formaliter; illud autem tantummodo est peccatum, quod est contra legem & regulam rationis formaliter. Sic pariter concupiscentia vocatur malum & peccatum materialiter & objectivè, quia est id, quod accidente consensu voluntatis est formaliter malum & prohibitum, vel metonymice & figuratè, partim in quantum est effectus peccati originalis; partim in quantum est causa & occasio inducens in consensum peccatorum, ex quo patet solutio ad 3.

Ad 4. nego min. nam non solùm peccatum formaliter, sed neque ulla alia inordinatio moralis, etiam non sit conjuncta cum peccato, est à DEO. Et sic secundum Apostolum etiam fomes seu concupiscentia, quatenus est vitiosa & inordinata, & rebellis rationi, ut sic non est à DEO, sed est effectus peccati originalis: est tamen à

R. P. Mezg. Theol. Schol. Tom. II.

DEO, quatenus est inclinatio, aut motus in bonum sensibile proportionatum naturæ sensitivæ.

Objecies secundò à ratione. Peccatum originale imputatur parvulis, & si non propriâ voluntate sit contractum: ergo etiam fomes imputatur adultis, & si non sit propriâ voluntate contractus, siquidem est sequela peccati originalis. Secundò. Ad peccandum sufficit voluntarium in causa; sed motus concupiscentiae sunt voluntati in causa, nimis in peccato originali: ergo. Tertiò. Si motus concupiscentiae primò primi non essent peccata; liceret in illis habere complacentiam, aut illos desiderare: sed neutrum est licitum: ergo sunt peccata.

Respond. ad 1. neg. consequentiam: hoc est, quippe soli peccato originali proprium est, ut ratione paci cum Adamo initi imputetur posteris peccatum ipsius Adami tanquam moraliter contentis in voluntate primi parentis, & capitio totius humana posteritatis: omne autem aliud peccatum propriâ voluntate committitur, idcirco personale dicitur. Ad 2. dist. maj. sufficit voluntarium in causa proxima per propriam voluntatem datâ, concedo; remota, per alienam voluntatem datâ, ut est fomes concupiscentiae, & motus ipsius, nego. Ad 3. nego sequelam: ut enim non liceat illos desiderare, sufficit quod sint mali malitia objectivâ; nec requiritur, ut sint mali malitia formalis.

§. IV.

Alter pars questi resolutur.

CONCLUSIO secunda. Motus concupiscentiae independenter ab omni actuali vel interpretativo consensu voluntatis ne quidem potest esse veniale peccatum. Ita Alvarez & Medina contra Gonet, & Salmant.

Probatur primo authoritate supra adductâ præsertim Evangelicâ, ubi negatur hominem coquinari, nif per illa que ex corde, h. e. voluntate excent. Et D. Aug. affirmans, sola voluntate peccari. Tridentini fess. 5. in decr. de peccato originali definitis, concupiscentiam, qua in baptizatis manet, non notare non consentientibus.

Probatur secundò ratione & authoritate S. D. i. in 2. d. 24. q. 3. a. 2. Omne peccatum commissionis est aliquis actus inordinatus voluntarius & moralis: sed motus appetitus sensitivi absque aliquo voluntatis influxu non est voluntarius & moralis: ergo. Min. prob. partim ex loco citato, ubi dicit S. D. Ibi incipit genus moris, ubi primò dominum voluntatis inventitur: partim ex eo quod idem S. D. definit, actum humanum & morale esse illum, qui ex voluntate deliberata procedit, & quem homo operatur tanquam homo & dominus suorum actuum: sed non nisi per voluntatem homo operatur ut homo & dominus suorum actuum: ergo absque exercitio voluntatis nullus actus est voluntarius & moralis.

Probatur tertio. Ad omne peccatum etiam i. veniale requiritur libertas contrarietas circa bonum & malum morale, h. e. circa honestum, & in honestum: sed in appetitu sensitivo independenter à voluntate non est libertas circa honestum.

Dd 2. stum